

Sygn. akt *IV U 904/20*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Beata Bury

Protokolant: st. sekr. sądowy Katarzyna Pokrzywa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 marca 2022 r. w R.

sprawy z wniosku **E. P.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania E. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 27.05.2020 r. znak (...)

I. **oddala odwołanie,**

II. **zasądza od wnioskodawcy E. P. na rzecz organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. kwotę 180,00 zł (słownie: sto osiemdziesiąt złotych 0/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.-**

Sygn. akt *IV U 904/20*

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 14 marca 2022 roku

Decyzją z dnia 27 maja 2020 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił E. P. prawa do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury w myśl art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W uzasadnieniu powyższego wskazano, że dla osób, których wysokość emerytury została obliczona zgodnie z art. 26 ustawy, tj. w wysokości uzależnionej od wyliczonego kapitału początkowego oraz zgromadzonych składek na ubezpieczenie emerytalno-rentowe, nie ustala się podstawy wymiaru emerytury, w związku z czym, odmawia się przeliczenia podstawy wymiaru w myśl art. 110a ustawy emerytalnej.

E. P., reprezentowany przez pełnomocnika, złożył odwołanie od powyższej decyzji. Wnosił o jej zmianę przez zobowiązanie ZUS do ponownego ustalenia wysokości emerytury i określenia jej wysokości na podstawie art. 110a ustawy emerytalno-rentowej, jeżeli byłaby ona wyższa od świadczenia przyznanego dotychczas, a ponadto o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego. Odwołujący zauważał, że pierwotnie jego emerytura wyliczona była na podstawie art. 53 ustawy, a wskutek wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 3 marca 2015 r. sygn. akt IV U 2419/14 przyznano mu prawo do przeliczenia emerytury według art. 26 ustawy. Kwota emerytury obliczona na podstawie art. 26 okazała się być wyższa niż ustalona na podstawie art. 53. Obecnie odwołujący domaga się

przeliczenia świadczenia na podstawie art. 110a ustawy, tj. o powrót do symulacji dokonanej przez ZUS na etapie przyznawania emerytury i porównania tak uzyskanej wysokości emerytury z aktualnie wypłacanym świadczeniem. Dodał, że wskaźnik wysokości emerytury w decyzji z dnia 21 października 2015 r. ustalony został na poziomie 338,33% i ograniczony do 250% zgodnie zobowiązującymi wówczas przepisami. Natomiast na mocy art. 110a ustawy, emeryci mogą się ubiegać o przeliczenie świadczenia z użyciem nowej kwoty bazowej.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wnosił o jego oddalenie. Zauważał, że ponowne przeliczenie emerytury z art. 26 ustawy emerytalno-rentowej możliwe jest w przypadku podlegania ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowemu po dniu uzyskania prawa do świadczenia i na wniosek złożony po upływie roku kalendarzowego lub po ustaniu tych ubezpieczeń. Emerytury obliczone zgodnie z tym przepisem zwiększa się o kwotę wynikającą z podzielenia zwaloryzowanych składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego po dniu ustalenia prawa do emerytury przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone dla wnioskodawcy w dniu złożenia wniosku o przeliczenie. Dla osób, których wysokość emerytury została obliczona zgodnie z art. 26, tj. w wysokości uzależnionej od wyliczonego kapitału początkowego oraz zgromadzonych składek na ubezpieczenie emerytalno-rentowe, nie ustala się podstawy wymiaru emerytury.

W kolejnych pismach procesowych odwołujący podkreślał, że obniżenie wskaźnika podstawy do 250% nie znajduje uzasadnienia w art. 110a ustawy emerytalno-rentowej. Na powyższą okoliczność przytaczał orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 24 listopada 2016 r. (III AUa 771/17), w którym dopuszczono możliwość zastosowania, przy ponownym obliczaniu emerytury, wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wyższego niż 250%. Domagał się przeliczenia emerytury w oparciu o rzeczywisty wskaźnik wysokości podstawy wymiaru bez ograniczenia do 250% oraz biorąc pod uwagę lata 1994-2016. Kwestionował przyjętą do wyliczenia wysokość kwoty bazowej tj. 4 294,67 zł.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

E. P. urodził się w dniu (...).

(...) r. był uprawniony do wcześniejszej emerytury przyznanej w związku z ukończeniem 60-go roku życia i osiągnięciem 35 lat okresów składkowych i nieskładkowych – art. 29 ustawy emerytalno-rentowej, w brzmieniu wówczas obowiązującym. Wysokość świadczenia została obliczona według art. 53 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Do ustalenia wysokości emerytury przyjęto 40 lat i 10 miesięcy okresów składkowych i nieskładkowych. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto wynagrodzenie stanowiące podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych (1994-2003), wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 338,33% i został ograniczony do 250%. Kwota bazowa wynosiła wówczas 2 275,37 zł. Z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia przez wnioskodawcę, emerytura nie była wypłacana. Następnie w dniu 10 lipca 2014 r., osiągnąwszy powszechny wiek emerytalny, wnioskodawca kolejny raz wystąpił z wnioskiem o emeryturę, zaznaczając, iż domaga się ustalenia emerytury w myśl nowych zasad. W rozpatrzeniu powyższego wniosku organ rentowy, decyzją z dnia 15 września 2014 r., odmówił przeliczenia emerytury według art. 26 ustawy emerytalnej. Jednocześnie decyzją z dnia 18 września 2014 r. przyznano wnioskodawcy emeryturę z powszechnego wieku emerytalnego, a jej wysokość obliczono według „starych” zasad, z tym, że zastosowano art. 53 ust. 4 ustawy emerytalnej, tj. do części socjalnej emerytury zastosowano kwotę bazową obowiązującą w dacie przyznania prawa do emerytury z powszechnego wieku emerytalnego - z racji przepracowania na wcześniejszej emeryturze co najmniej 30 miesięcy. Od powyższej decyzji z dnia 15 września 2014 r., odmawiającej przeliczenia emerytury zgodnie z treścią art. 26, E. P. złożył odwołanie. Sąd Okręgowy w Rzeszowie, wyrokiem z dnia 3 marca 2015 r. sygn. akt IV U 2419/14, zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy prawo do przeliczenia emerytury według art. 26 ustawy emerytalnej, poczynając od 10 lipca 2014 r. oraz ustalił odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Złożoną od powyższego wyroku apelację organu rentowego Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, wyrokiem z dnia 9 września 2015 r. sygn. akt III AUa 377/15, oddalił.

W wykonaniu wyroku sądu, decyzją z dnia 21 października 2015 r., przyznano wnioskodawcy prawo do emerytury w wysokości obliczonej według art. 26 ustawy od 10 lipca 2014 r. Do obliczenia emerytury przyjęto kwotę

składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału zaewidencjonowanych na koncie ww. do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przyznano emeryturę. Wypłatę emerytury zawieszono z uwagi na kontynuowanie przez wnioskodawcę zatrudnienia.

W dniu 15 listopada 2015 r. E. P. wystąpił o podjęcie wypłaty emerytury, przedkładając świadectwo pracy potwierdzające rozwiązanie z dniem 31 maja 2015 r. stosunku pracy. W związku z tym, decyzją z dnia 29 grudnia 2015 r., ZUS podjął wypłatę emerytury wnioskodawcy, ustalonej na podstawie art. 26 ustawy emerytalno-rentowej, od miesiąca w którym zgłoszono stosowny wniosek. Emerytura wnioskodawcy była kilkakrotnie przeliczana z uwzględnieniem składek zapisanych na koncie ww. po przyznaniu świadczenia.

W dniu 11 maja 2020 r. E. P. złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do emerytury i określenie jej wysokości na podstawie art. 110a ustawy emerytalno-rentowej, jeżeli byłaby ona wyższa od świadczenia przyznanego dotychczas. W rozpoznaniu powyższego wniosku, ZUS w dniu 27 maja 2020 r. wydał zaskarżoną w sprawie decyzję, w której odmawiał prawa do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury ww.

Na podstawie złożonych przez wnioskodawcę kartotek zarobkowych, uwzględniając jego żądania, organ rentowy na zlecenie Sądu, obliczył ww. następujący wskaźnik wysokości podstawy wymiaru: za 1994 r. – 275,94%, za 1995 r. – 419,62 %, za 1996 r. – 477,24%, za 1997 r. – 454,28%, za 1998 r. – 493,83%, za 1999 r. – 245,96%, za 2001 r. – 254,38%, za 2002 r. – 275,47%, za 2003r. – 249,27%, za 2004 r. – 250,05%, za 2005 r. – 254,49%, za 2006 r. – 247,45%, za 2009 r. – 257,25%, za 2010 r. – 243,88%, za 2011 r. – 247,02%, za 2012 r. – 250,31%, za 2013 r. – 254,31%, za 2014 r. – 247,52%, za 2015 r. – 280,01%, za 2016 r. – 255,06%. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyliczony z wynagrodzeń z lat 1994-2016 wynosi 296,67% i został obliczony jako średnia arytmetyczna z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia. Przy ustalaniu, czy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury jest wyższy niż 250% porównuje się faktyczne relacje zarobków ze wskazanego przez wnioskodawcę okresu do przeciętnego wynagrodzenia w tym samym czasie, bez zastosowania ograniczenia wskaźnika do 250%. Ograniczenie to stosuje się przy ustalaniu podstawy wymiaru świadczenia.

Podstawa wymiaru emerytury (bez ograniczenia) wynosi $296,67\% \times 4.294,67 \text{ zł}$ tj. kwota bazowa obowiązująca w dacie złożenia wniosku o ponowne przeliczenie emerytury (8 maja 2020 r.) = 12.741 zł. Przy ograniczeniu natomiast wskaźnika wysokości podstawy wymiaru do 250% - podstawa wymiaru wynosi $250\% \times 4.294,67 \text{ zł}$, tj. kwota bazowa obowiązująca w dacie złożenia wniosku o ponowne przeliczenie emerytury (8 maja 2020 r.) = 10.736,68 zł.

Wysokość emerytury obliczona zgodnie z art. 53 ustawy emerytalno-rentowej wynosi 7.749,74 zł i jest świadczeniem mniej korzystanym od pobieranej dotychczas przez wnioskodawcę emerytury obliczonej zgodnie z art. 26 ustawy, która wynosi 8.796,06 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, w tym załączonych do pism procesowych stron oraz zalegających w aktach organu rentowego, których treść i forma nie budziły wątpliwości.

Art. 110a ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz.U. z 2022 r., poz. 504) stanowi, że wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250 %. Przepis ten został wprowadzony do ustawy emerytalnej przez art. 1 pkt 3 ustawy z dnia 5 marca 2015 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015 r., poz. 552) i obowiązuje od dnia 1 maja 2015 r. W ujęciu systemowym art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS poszerza katalog okoliczności pozwalających na dokonanie zmiany wysokości świadczenia, o których mowa w Dziale VIII (zasady ustalania świadczeń), rozdział 3 (zmiany w prawie do świadczeń i ich wysokości) tej ustawy. Uregulowania te obejmują, po pierwsze, ubezpieczonych pobierających świadczenia składające się z tak zwanej części socjalnej (24 % kwoty bazowej) oraz części stażowej, która jest zależna od sumy okresów składkowych i nieskładkowych oraz od wysokości opłaconych składek na ubezpieczenie społeczne w wybranych latach. Finansowanie

tych świadczeń odbywa się w ramach systemu repartycyjnego, będącego swoistą umową pokoleniową (wyplacane emerytury finansowane są ze składek osób obecnie czynnych zawodowo). Po drugie, osób pobierających emeryturę na nowych zasadach (z systemu zdefiniowanej składki), w których wysokość otrzymywanego świadczenia uzależniona jest od wysokości składki wnoszonej do funduszu. Zawarty w art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS mechanizm ponownego obliczenia wysokości emerytury dotyka wyłącznie osób otrzymujących świadczenia w trybie repartycyjnym. (...) Zatem ze swej istoty jest węższy niż zakres regulacji przewidziany w art. 110 i art. 111 tej ustawy. Ponadto, ustalenie wysokości emerytury może nastąpić tylko raz (art. 110a ust. 2 ustawy emerytalnej), co wymusza szczególnie staranne przygotowanie wniosku o ponowne obliczenie wysokości emerytury w tym trybie. Wreszcie fakt zawieszenia prawa do emerytury nie zwalnia ubezpieczonego - jak ma to miejsce na gruncie art. 110 ust. 2 ustawy - od konieczności uzyskania wyższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru, który w tym przypadku powinien przekraczać 250% (por. wyrok SN z dnia 7 sierpnia 2019 r., I UK 140/18, Legalis numer 1897885).

Z powyższego orzeczenia Sądu Najwyższego wynika jednoznacznie, że zawarty w art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS mechanizm ponownego obliczenia wysokości emerytury dotyczy wyłącznie osób otrzymujących świadczenia w trybie repartycyjnym. Sąd orzekający stanowisko takie podziela i przyjmuje za własne.

Dodać należy również, że przepis art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS statuuje dwa warunki ponownego ustalenia prawa do świadczenia, a mianowicie:

1) do obliczenia należy wskazać "podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia" oraz

2) wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5 ustawy emerytalnej, jest wyższy niż 250%. Obowiązkiem wnioskodawcy jest zatem, w pierwszej kolejności, wskazanie podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne (lub emerytalno-rentowe) na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającej w całości lub części po przyznaniu świadczenia, a następnie wykazanie, że obliczony - w myśl z art. 15 ustawy emerytalnej - wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy niż 250%.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy emerytalno-rentowej, podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

W świetle art. 110 ust. 3 ustawy emerytalnej, okres ostatnich 20 lat kalendarzowych, o których mowa w art. 15 ust. 1, obejmuje okres przypadający bezpośrednio przed rokiem, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia, z uwzględnieniem art. 176. Jak stanowi art. 15 ust. 4 ustawy emerytalnej, w celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty:

1) oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych;

2) oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu;

3) oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która, z zastrzeżeniem ust. 5, stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty, oraz

4) mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art. 19.

W myśl art. 15 ust. 5 i 6 ustawy emerytalnej, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250%. Na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i

5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

W niniejszej sprawie niesporne jest, że E. P. posiada prawo do świadczenia ustalone na podstawie art. 26 ustawy emerytalno-rentowej. Kwotę emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. ustala się, dzieląc podstawę obliczenia, na którą składa się suma składek i ewentualnego kapitału początkowego przez liczbę obrazującą średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego. Taka formuła wymiaru emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. polega na ustaleniu wysokości świadczenia w efekcie podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia. Ten sposób obliczenia świadczenia – kwalifikowany jako system zdefiniowanej nieskapitalizowanej składki – uzależnia poziom emerytury w szczególności od wysokości uzyskiwanego wynagrodzenia (wysokości składek) w całym okresie zatrudnienia (ubezpieczenia), metody waloryzacji i wieku przejścia na emeryturę (zob. U. Kalina-Prasznic, Społeczne zabezpieczenie emerytalne pracowników, Warszawa 2007, s. 156). Dlatego też należałoby przyjąć, że do sytuacji wnioskodawcy nie znajduje zastosowania norma z art. 110a. Omawiany przepis ma zastosowanie tylko do takiego ubezpieczonego, któremu podstawę wymiaru ustalono w sposób określony w art. 15 ustawy emerytalnej. Odwołujący zaś należy do kategorii ubezpieczonych, dla których podstawę obliczenia emerytury ustalono w myśl art. 25 ustawy emerytalnej, zaś samą emeryturę - w myśl art. 26 tejże ustawy, tj. według tzw. nowych zasad. W takiej sytuacji ustawodawca nie przewidział możliwości ponownego przeliczenia emerytury w oparciu o art. 110a ustawy emerytalnej.

Wskazać również trzeba na treść art. 109 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zgodnie z którym, na zasadach określonych w art. 110-113 ustawy, na wniosek emeryta lub rencisty, ulega ponownemu ustaleniu wysokość emerytury określonej w art. 53 oraz renty. W tym miejscu warto przytoczyć wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 19 lipca 2016 r. (VII U 5363/16, Lex nr 2112512), w którym wskazano, że z dniem 1 stycznia 1999 r., tj. z chwilą wejścia w życie przepisów ustawy emerytalnej, nowy system emerytalny reguluje uprawnienia do tego świadczenia wszystkich pracowników oraz osób ubezpieczonych z tytułu pracy na innej podstawie niż stosunek pracy, prowadzenia pozarolniczej działalności na własny rachunek lub z tytułu bycia duchownym - niezależnie od daty powstania stosunku ubezpieczenia i bez względu na wiek ubezpieczonego w dniu wejścia w życie reformy ubezpieczeń społecznych, jednakże w zależności od tego wieku zróżnicowane są zasady nabywania prawa i ustalania wysokości emerytury. Ubezpieczonych podzielono według wieku w dniu wejścia w życie ustawy na urodzonych przed 1 stycznia 1949 r. oraz urodzonych po tej dacie, wprowadzając jednocześnie przepisy szczególne dotyczące emerytury dla niektórych ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., a przed dniem 1 stycznia 1969 r., zastrzegając w tym ostatnim przypadku, iż możliwość skorzystania z nich przysługuje wyłącznie tym ubezpieczonym, którzy określone warunki wymagane do przyznania emerytury spełnią do dnia 31 grudnia 2008 r. (Rozdział 3 Działu II).

Z regulacji przywołanego art. 109 ustawy emerytalnej w sposób jednoznaczny wynika, że wysokość emerytury określonej w art. 53 może ulec ponownemu ustaleniu na zasadach określonych w art. 110-113. Natomiast emerytur określonych w art. 26 ustawy emerytalnej dotyczy inny przepis - art. 108 ustawy emerytalnej. Przepis ten ustala zasady przeliczania emerytury ze względu na dalsze podleganie obowiązkowi ubezpieczenia emerytalnego przez osoby urodzone po dniu 31 grudnia 1948 r., które mają obliczoną emeryturę według zasad ustalonych w art. 26 ustawy (system zdefiniowanej składki). Osoby te mogą, po upływie roku kalendarzowego lub po ustaniu (wcześniej) obowiązku ubezpieczenia, złożyć wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury z uwzględnieniem opłaconych składek.

Wskazane zatem przepisy odnoszą się do emerytur obliczonych na różnych podstawach i przewidują dla nich odmienne sposoby przeliczenia wysokości świadczenia. Wobec tego nie sposób wyprowadzić wniosku o możliwości ponownego ustalenia emerytury obliczonej w oparciu art. 26 przy zastosowaniu reguł przewidzianych w art. 110-113 cytowanej ustawy, gdyż przepisy art. 110-113 dotyczą emerytury obliczonej na podstawie art. 53 ustawy. Wnioskodawca nie jest więc osobą, wobec której stosuje się powołany przepis i wynikające z niego zasady przeliczania świadczenia.

Poza sporem pozostaje również, że po nabyciu prawa do emerytury ww. kontynuował zatrudnienie, co skutkowało kilkukrotnym przeliczaniem przez ZUS wysokości jego świadczenia. Obecnie wnioskodawca domaga się ponownego ustalenia wysokości emerytury z zastosowaniem art. 110a ustawy, jeżeli jest ona bardziej korzystna od dotychczas pobieranej.

Sądowi Okręgowemu znane jest stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 24 listopada 2016 r. (III AUa 771/16) oraz wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 24 lipca 2020 r. (VII U 4523/19), według którego, przepis art. 110a ustawy emerytalnej, co do zasady, daje możliwość zastosowania przy ponownym obliczaniu wysokości emerytury wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wyższego niż 250%. Dopuszcza ją jednak wyłącznie w sytuacji, gdy świadczeniobiorca podlegał ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym po nabyciu prawa do emerytury obliczanej przy zastosowaniu takiego wskaźnika ograniczonego do 250%, a wskaźnik ten z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych przez niego z ostatnich 20 lat kalendarzowych przypadających bezpośrednio przed rokiem, w którym zgłoszono rozpoznany zaskarżoną decyzją wniosek o przeliczenie świadczenia, był wyższy niż 250%. W przedmiotowej sprawie nie znajdzie ona zastosowania. Jak wskazano wcześniej, do sytuacji wnioskodawcy, który posiada prawo do emerytury ustalonej na podstawie art. 26, nie znajduje zastosowania norma z art. 110a ustawy emerytalno-rentowej. Co więcej, przeprowadzona na zlecenie Sądu przez ZUS symulacja wysokości świadczenia E. P. z uwzględnieniem okresów wskazywanych przez niego, nie pozwala na poczynienie spostrzeżenia, że tak „ponownie przeliczona” emerytura jest świadczeniem korzystniejszym.

Mając na uwadze poczynione wyżej ustalenia i zważania, Sąd - po myśli art. 477¹⁴ § 1 KPC - oddalił odwołanie.

Orzeczenie o kosztach zastępstwa procesowego oparto na treści art. 98 KPC, art. 108 KPC oraz w § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 265).